ప్రేముడి

- మంథా భానుమతి

(గత సంచిక తరువాయి)

"ఇంకొక సారి ఆలోచించబ్బయ్యా! నిన్నటాల్నుంచే రేడియోలో వార్నింగులిత్తనారంట. షావుకారు కొడుకొచ్చి చెప్పాడు" మల్లయ్య పది నిముషాల్నుంచీ బతిమాలుతున్నాడు.

"మనవెన్నిచూడలేదయ్యా ఇట్టాంటియి. మామూలే కద. కాసేపు ఊళ్ళనీ ఏకం ఐపోతున్నట్లు భయపెడ్తారు.. ఆ రేడియో వాళ్ళు. అన్నీ ఉత్తుత్తి మాటలే. నిన్న ఉన్న మబ్బులుకూడ ఇవేళ కానిపియ్యట్లేదు. అయ్యన్నీ నమ్మి కూకుంటే.. మన పనులయినట్లే. అయినా నీకు ఆసుపత్రి కెళ్ళటం ఇష్టం లేదు. అందుకే గద ఇట్టంటన్నావు. అదేం కుదరదు.. బయల్దేరు. అమ్మా! నడు. వెంకీ వెల్లొత్తాం." నారాయడు చెప్పులేసుకుని బయటికొచ్చాడు.

వెంకటలక్ష్మి అన్నంలో ఉల్లిపాయ పచ్చడి కలిపి ప్లాస్టిక్ సంచీలో పెట్టి.. అది ఇంకొక గుడ్డ సంచీలో పెట్టి తీసుకొచ్చి, జాలమ్మ చేతిలో పెట్టింది.

"నువ్వేనా చెప్పు తల్లీ.." మల్లయ్య జాలిగా చూశాడు.

"రేత్రంతా దగ్గి దగ్గి, ఊపిరాడకుండా బాధ పడ్డావు. ఆసుపత్రికెల్దామంటే చటి పిల్లడిలా అట్ట గోల సేత్తావేందయ్యా? ఏదో మందిత్తారు.. జబ్బేంటో తెలుత్తాది. ఎవ్వురేం జెప్పినా యిననంతే."

తప్పని సరిగా వెనక్కి తిరిగి తిరిగి చూస్తూ ఇంట్లో నుంచి బైటికి నడిచారు మల్లయ్య జాలమ్మలు. అప్పటికే నారాయడు పెద్ద పెద్ద అంగలేసుకుంటూ నడిచేస్తున్నాడు.

వెంకటలక్ష్మికి పెద్దాయన్ని చూస్తుంటే బాధనిపించింది. పరుగెత్తుకునెళ్ళి నారాయడ్ని ఆపితే..

"తాతా! నేనూ వత్తా.." సాంబడు పరుగు పరుగున వెళ్ళబోయాడు. మల్లయ్య వెనక్కి తిరిగాడు. మనవడిని సముదాయిద్దామా అనుకుంటూ.

"పడవెళ్ళిపోతుంది పదండి. మళ్ళీ ఆస్పత్రిలో క్యూ పెరిగి పోద్ది. అట్టయితే రేత్రికి రాలేం. వెంకీ, సాంబయ్యని లోపలికి తీసుకపో." ఏడుస్తున్న సాంబడిని బెల్లమ్ముక్కిస్తా లోపలికెల్దాం అని సముదాయిస్తూ వెంకి ఇంట్లోకి తీసుకెళ్ళిపోయింది.

అప్పటికే రేవు దగ్గరకి చాలా మంది వచ్చేశారు.

"చూశారా.. నే చెప్తుంటే ఆలిశ్యం చేసేశారు. ఇప్పుడు చూడండి పడవ అందుతుందో లేదో!" నారాయడు వరుసలో ముందున్న వాళ్ల దగ్గరకెళ్ళి బతిమాల సాగాడు.

"నాయన్ని అర్జంటుగా తీసుకెల్లాల. రేతిరి పానం పోతుందేమో అన్నంత భయమేసింది. కొంచెం యెనక్కి తగ్గండిరా.. మా

మంచోళ్ళు కదూ?" తనకంటే చిన్న వాళ్ళని బతిమాలి ముందుకెళ్లగలిగాడు ఎట్లాగయితేనేం.

"ఏరు చాలా పోటు మీదుంది. ఇరవై మంది మించి ఎక్కడానికి లేదు. ఏమైనా సరే.." కుంటి శీనయ్య ఎవరెంత బతిమాలినా ఇరవైకి పైన ఎక్కనియ్యలేదు.

అద్దరికి చేరే వరకూ ఆకాశం లో అక్కడక్కడ మబ్బులు తప్ప ఏ ప్రమాదం కనిపించ లేదు.

"ఏందో నయ్యా.. ఈ రేడియో.. వాతవరణ ఆఫీసోల్లంటూ ఊదరగొట్టేస్తారు. అక్కడెక్కడో అస్సాం దగ్గర గాలులు విపరీతం అయితే మద్దిలో మనకి వార్నింగులే వార్నింగులు. ఇట్టా కూచుంటే నెలకి పదేన్రోజులు ఇళ్ళల్లోనే కూసోవాల. మనకి బతుకెట్టా ఎల్తుంది? మా నాయన ఆ మాట పట్టుకుని రానంటే రానంటాడు." నారాయడు బాధంతా శీనయ్య దగ్గర వెళ్ళ బోసుకున్నాడు.

"లేదన్నా! ఎందుకో కిట్టమ్మ తీరులో తేడా ఉంది. పైకి బానే ఉంది కానీ.. పడవ కట్టం మీద నడుస్తా ఉంది. ఇంకో ట్రిప్పెయ్యగల్నేమో. అ తర్వాత కట్టేసి ఇంటికెళ్ళి పోతా." శీనయ్య కేసి వింతగా చూశాడు నారాయడు.

టౌన్లో గుంపులు గుంపులుగా రేడియోలో వార్తల గురించే చెప్పుకుంటున్నారు.

మల్లయ్య ఇంక మాట్లాడ్డం మానేశాడు.

"రాతెట్టుంటే అట్టగే జరుగుద్ది. మన సేతిలో ఏవుంది. నా చుట్టలే ఇంత వరకు తెచ్చాయి. దానిగురించి ఇప్పుడనుకుని ఏం లాభం.. " పడవెక్కగానే పెళ్ళాం దగ్గర మొత్తుకుని ఆ పైనుంచీ నోరు మూసేశాడు.

ఎందుకో జాలమ్మకి కూడా గుండె గుబులుగానే ఉంది.

టౌన్లో పరిస్థితి చూశాక నారాయడిక్కూడా కాస్త గుబులేసింది. అయినా బింకం వదలకుండా ఆసుపత్రికి తీసుకెళ్ళాడు తల్లినీ తండ్రినీ, రెండు రిక్షాల్లో. ఈ సారి రేడియో వార్తలు నిజవవుతాయేమో! నారాయడికి అనుమానం వేసింది.

ఆసుపత్రిలో సీరియస్ కేసులు తప్ప చూడట్లేదు. చిన్న చిన్న సమస్యలున్న అవుట్ పేషంట్లందర్నీ తుఫాను హెచ్చరికలు చూసుకుని మళ్ళీ రమ్మని పంపేస్తున్నారు. స్కూళ్ళన్నింటికీ మూడు రోజులు సెలవలిచ్చేశారు.

మల్లయ్యని కూడా.. దగ్గు తగ్గడానికేదో సిరప్ ఇచ్చి నాలుగు రోజులయ్యాక రమ్మన్నారు.

"మీరు సొంతంగా రోగాలు తెచ్చుకుని ఆస్పత్రుల చుట్టూ తిరుగుతారు.. ఏం వ్యసనాలయ్యా ఇవి?" ఆ డాక్టర్, చుట్టలు ముప్పై ఏళ్ళుగా కాల్చినందుకు చీవాట్లేశాడు. హాస్పిటల్ నుంచి బయటకు రాగానే మొత్తం అంతా చీకటై పోయింది.

"అప్పుడే రాత్రయిపోయింది.. టైమెంతయిందిరా నారాయడూ?" జాలమ్మ అడుగుతుంటే పక్కనున్న వాళ్ళెవరో అన్నారు..

"అంతా కారు మబ్బులు కమ్మేశాయమ్మా! పగలు పన్నెండయింది. తొందరగా ఇంటి కెళ్ళిపోండి.

అంతలో.. విపరీత మైన వేగంతో గాలులు వీయడం మొదలెట్టాయి. మబ్బులన్నీ సముద్రం కేసి దూసుకునెళ్ళి పోతుంటే.. ఎక్కడ్నుంచో కొత్త మబ్బులు చేరిపోతున్నాయి. ఏ క్షణాన్నైనా వర్షం మొదలవచ్చు. అదీ కుంభ వృష్టే..

"ఏం చేత్తాం. మా అత్తారింటికెల్దాం. ఇయ్యాల ఇంటికెల్లేట్టు లేదు. పడవలెల్తయ్యని నాకనిపించటంలా. నేనింకా హుస్సేను చెప్పిన రెడీమేడ్ షాపు కెల్దామనుకున్నా. అది కూడా చూసుకుని రేపెల్దాం. మా అత్తారు ఏవనుకోర్లే." నారాయడు అంటుంటే మల్లయ్య మొహం పక్కకి తిప్పేశాడు.

"అవున్నాయినా.. నువ్వు చెప్తానే ఉండావు. నే యినిపించుకోలా. అట్టని సాధిస్తావా ఏంది? ఇట్టాంటివి మనకి ప్రతీ ఏడూ మామూలే కదనుకున్నా. ఇప్పటికైతే ఏదోటి సెయ్యాలి కదా! పదండి."

బాబయ్య వీధిలోనే ఎదురయ్యాడు.

"వచ్చారా! ఇప్పుడే అనుకుంటాన్నాం. ఈ తుఫాను బీభత్సంగా వస్తుందంట. అన్ని పక్కలా నీళ్ళే కదా.. మీ లంక ఏమవుద్దో అని భయపడ్తా ఉన్నాం. మంచి పని చేశారు. అమ్మాయేది? సాంబా.." వీధి వాకిట్లోకి చూస్తూ అరిచాడు.

నాలిక్కరుచుకున్నాడు నారాయుడు. ఈ సంగతి ఊహించలేదతను. వెంకటలక్ష్మినీ, సాంబడినీ తీసుకు రాలేదంటే ఏమంటారో.. ఏం సమాధానం చెప్పాలీ? మల్లయ్యే ఆదుకున్నాడప్పుడు.

"మేం బయల్దేరేప్పటికి బానే ఉంది బావా! ఇక్కడికొచ్చాకే తెలిసింది.. అన్నీ కట్టేశారని. ఆసుపత్రిలో కూడా సరిగ్గా సూడటంలా. రిక్షాలు, బస్సులు ఏవీ నడవటంలా. ఇంక మేవు తప్పని సరై ఇక్కడికి మీ ఇంటికి వచ్చాం. వెంకటలక్ష్మి పాలెం లోనే ఉంది. రేప్పొద్దున్నే ఫస్టు నావ కెల్లిపోతం." సిగ్గు విడిచి అడిగినట్లు అడిగాడు. అవుసరం మరి.. తప్పదు.

అప్పటికే వాన మొదలయింది. పెంకుటిల్లేమో చూర్ల మీంచి ధారలు పడుతూ.. పంచలన్నీ తడిసి పోతున్నాయి. అందరూ నడిమింటిలోకి చేరారు.

"ఫర్లేదు బావా! కాపోతే.. అందరం ఒక చోటుంటే బాగుండేదేమో అని. అంతే కానీ మిమ్మల్ని రావద్దనీ, ఉండద్దనీ కాదు. కాళ్ళు కడుక్కోటానికి నీళ్ళు పట్రండిరా.." అరవగానే తనకే నవ్వొచ్చింది. వాన ఉధృతం పెరిగి ఊరూ వాడా ఏకమయ్యేట్లు పడుతోంది. వరండా చివరికి వెళ్తే చాలు.. కాళ్ళేం ఖర్మ, ఒళ్లంతా కడిగేసుకోవచ్చు.

మాటా మంతీ లేకుండా కూర్చున్నారందరూ.

హాల్లో ఉన్న రేడియో బరబర మంటోంది. అందరు దాని చుట్టూ చేరారు. పెద్దయ్య భార్య, పెసరపప్పేసి పప్పులుసు.. అన్నం వండుతోంది. ఆ వాసనలకి మల్లయ్యకి డొక్క లోంచీ ఆకలి నొప్పులు మొదలయ్యాయి. అడగటానికి మొహమాటం. వెంకటలక్ష్మి కట్టిచ్చిన అన్నం తినటానికి టైమూ లేదు.. మనసూ లేదు. ఆసుపత్రి దగ్గరే అడుక్కునే పిల్లలకిచ్చేసింది జాలమ్మ. కోడల్నీ, పిల్లడినీ వదిలేసి రావడం బుద్ధిలేని పనే! వియ్యంకుడు నొచ్చుకున్నాడంటే నొచ్చుకోడూ మరి. పెద్దవాడే అయినా కూడా కొడుకు మాట వినడం బుద్ధి తక్కువ పనే. రాను పొమ్మంటే ఏం చేసే వాడేంటి..

నారాయుడు కూడా అట్లాగే బాధ పడుతున్నాడు. వర్షం జోరు బాగా ఎక్కువయింది. గదుల్లో పెంకుల్లోంచి కురుస్తోంది. నడిమిల్లు మాత్రం ఆ మధ్యని పెంకులు తిరగేయించడంతో కురవట్లేదు.

"పిల్లలేరీ?" నారాయుడు హీనస్వరంతో అడిగాడు.

"చిన్నయ్య, భార్య అత్తారింటికెళ్ళారు. మనవడు కూడా.. చెల్లితో యెల్తానని పేచీపెట్టి వెళ్ళాడు. ఆళ్ళెట్టున్నారో! అందరూ ఒక దగ్గరుంటే అదో దారి." బాబయ్య విచారంగా అన్నాడు.

"అయితే.. పెద్దోళ్ళంతా ఒక దగ్గర, పిల్లలు వేరే దగ్గరా చిక్కు పడి పోయారన్నమాట. ఈ వాన ఎప్పటికి తగ్గుతుందో.. తగ్గాక కూడా రాదారి ఎట్టుంటాదో!" మల్లయ్య స్వగతంగా అన్నాడు.. గట్టిగానే.

"మామా! అన్నాలు పెట్టేస్తా. రండి." పెద్దయ్య భార్య అందరికీ వరుసగా అరటాకులేసి వడ్డించింది. కంచాలవీ అంటే మళ్ళీ కడగాలి.. బైటికెళ్ళాలి.

ఆకలి, ఇంకేమీ ఆలోచించడానికి తావియ్యలేదు. అప్పటికే సాయంత్రం నాలుగు దాటింది. కానీ అర్ధరాత్రిలా ఉంది చీకటి. కరెంటు ఎప్పుడో పోయింది. కొవ్వొత్తులు అయిపోయి చాలా సేపయింది.. దేవుడి గూడులో వెలిగించిన వత్తుల దీపాల వెలుతురే దిక్కయింది.

"అందుకే నేను హరికేన్ లాంతరు పెట్టుకుందావంటా. ఈ కరెంట్ దీపాలనెవడు నమ్మగలడు? అమ్మాయ్! నూనన్నా ఉందా

ఇంట్లో.. లేదంటే చీకట్లో రాంభజనే!” బాబయ్య ఆందోళన కప్పి పుచ్చు కోవడానికి ఏదో మాట్లాడుతూనే ఉన్నాడు.

అందరూ తిన్నాక, పెద్దయ్య పెళ్ళాం పిల్లడిని తలుచుకుంటూ తిన్నానని పించింది. అన్నీ సర్దేసి.. చూరు నీళ్ళతోనే గిన్నెలు తొలిచేసి, ముణగ దీసుకుని కూర్చున్నారందరూ.

“ఎవరైనా ఒంటేలుక్కానీ, బైర్కూమిక్కానీ యెల్లాలంటే.. ఆ మూల గదిలోకెల్లిపోడవే. అక్కడ తూవుంది.. ఇల్లు కడిగినప్పుడు అన్ని నీళ్ళూ పోటానికని పెట్టించాం. ఆలోచించకండి. నేనైతే కునుకు తీస్తన్నా.” బాబయ్య చాప పరచుకుని బొంతొకటి కప్పేసుకున్నాడు. మిగిలిన అందరూ మాటా పలుకూ లేకుండా క్షణ క్షణానికీ పెరిగిపోతున్న వాన చూస్తూ ఉండిపోయారు.

పాలెంలో ఇంకా భీభత్సంగా ఉంది. అక్కడ కూడా మధ్యాన్నించీ చీకటి పడిపోయింది. సాంబడికి అన్నం పెట్టి, తను కూడా తిని, పడమటింట్లోకి వెళ్ళింది వెంకటలక్ష్మి, తూరుపింటికి తాళం పెట్టి.

విపరీతమైన గాలులు.. భీకర వర్షం. దానికి సాయం రేకులు. వాటి మీద దడ దడా ఉన్న దానికంటే పది రెట్లు ఎక్కువ శబ్దం, గుండెల్లో కొడుతున్నట్లే ఉంది. ఎక్కడో పిడుగు పడినట్లుంది.. బ్రహ్మాండం బద్దలయ్యే చప్పుడు. గట్టిగా అరుస్తూ సాంబడు తల్లిని కరుచుకు పోయాడు. వెంకటలక్ష్మికి కూడా చాలా భయం వేసింది.

“నువ్వన్నా చెప్పమ్మా! ఇవేళ వద్దని. ఇంకొకరోజు వెళ్లచ్చు ఆసుపత్రికి..” మల్లయ్య మాటలు చెవుల్లో వినిపిస్తున్నట్లే ఉన్నాయి.

ఇదేనా ప్రళయం అంటే.. ప్రపంచం మునిగిపోతుందా? అంతమైపోతుందా? వెంకటలక్ష్మికి కళ్ళల్లో నీళ్ళు ధారల్లా కారుతున్నాయి. తలెత్తి చూసింది. రేకులు కదులుతున్నట్లనిపించాయి. వెంటనే తలుపు తీసుకుని, తాళం కూడా పెట్టకుండా, దగ్గరగా వేసి, విసురుగా వచ్చే జల్లుల్లోంచి తూరుపింటికి వెళ్ళింది. తలుపు తీసుకుని లోపలికి వెళ్ళే సరికి.. ఏముంది? గుండె ఆగినట్లయింది.

మధ్య వేలంత లావు వాన ధారలు, నాలుగయిదు చోట్ల కురుస్తున్నాయి, ఇంట్లో కూడా. గబగబా బకెట్లు, గిన్నెలు పెట్టింది. వాన పడని చోట, ఒక మూల, నేలమీద ఉన్న బొంతల్లో సగం పరచి, సగం కప్పుకుని కూర్చున్నారు తల్లీ కొడుకూ.. అయినా కూడా వణికి పోతూ! సగం భయం తో, సగం చలికి.

అట్లా.. కళ్ళు తెరుచుకునే కూర్చుంది వెంకటలక్ష్మి.

సాంబడు మాత్రం అమ్మ రక్షణలో ఉన్నానని ధైర్యమో ఏమో.. నెమ్మదిగా నిద్రలోకి జారుకున్నాడు. ఎంత టైమ్ అయిందో! ఊర్లో అంతా ఎట్లా ఉన్నారో? కనీసం పక్కింటికి వెళ్ళటానికి కూడా లేదు. అస్సలు కదలడానికే లేనట్లు ఉంది.

“కనీసం నారాయడు, అత్త, మామ బాగా ఉండుంటారు. ఆళ్ళెళ్ళటం మంచిదే అయిందేమో! ఉంటే అందరు సమాధి అయిపోయుండే వారేమో!” తలుచుకుంటూ.. గడగడ వణుకుతూ.. కొంచెం సేపటికి తుఫాను భీభత్సం పెరిగింది. ఆకాశం బద్దలైపోతుందేమో! ప్రాణాలు అరచేతుల్లో పెట్టుకుని కూర్చుంది వెంకటలక్ష్మి.

ఎక్కడో మంటలు రేగుతున్నట్లు.. పిడుగులు పడుతున్నట్లు.. అదంతా తన ఊహ నిజమా? వాన, మంటలు ఒకేసారి ఎట్లా వస్తాయి? మనసు మొద్దుబారి పోయింది. గాలి వృక్షాలను వేళ్ళతో సహా లేపుతానంటూ వీస్తోంది.. భయంకరంగా. సరిగ్గా అప్పుడే, పడమటింటి మీది రేకులు రెండు లేచి శరవేగంతో తూరుపింటి మీద పడి ముందుకి ఒరిగిపోయాయి.

ఢాం... ఢాం. ఫెళ.. ఫెళ. చెవులు భరించలేనంత చప్పుడు. అయిపోయింది. తనూ, సాంబడూ భూస్థాపితం అయిపోతున్నారు. కనీసం తమ వాళ్ళు వచ్చినప్పుడు.. శవాలన్నా దొరుకుతాయా? స్పృహ తప్పి పడిపోయింది వెంకటలక్ష్మి.

కొంచెం సేపటికే గాలి వాలు మారింది.. దానితో పాటుగా.. వాన కూడా. విచిత్రంగా, పాలెంలో రెండు గంటల్లో తుఫాను దాడి

తగ్గిపోయి, చిరుజల్లులు మాత్రం కురవ సాగాయి.

"అమ్మా! అమ్మా!" సాంబడు తట్టి లేపుతుంటే మెలకువొచ్చింది వెంకటలక్ష్మికి.

"ఏమయిందీ? తనూ, సాంబడూ బానే ఉన్నారా? బతికే ఉన్నారా? ఇదంతా నిజమేనా? ఆ కాళరాత్రి గడిచి పోయిందా?" వెంకటలక్ష్మి నెమ్మదిగా లేచింది. పాలెం ఎట్టా ఉందో.. వాకిలి తలుపు తియ్యబోయింది. తలుపులు బిగుసుకు పోయాయి. అంతే కాదు.. ఏదో తలుపుకి అడ్డంగా పడి, అడ్డుకు పోయినట్లు తెలుస్తోంది.

"అమ్మా! ఆకలైతాందే. నాన్నా, తాతయ్య, నాన్నమ్మ రాలేదా? వాన తగ్గిందా?" సాంబడు ప్రశ్నలు సంధిస్తూనే ఉన్నాడు. ముందుగా నిన్నటి అన్నం కొంచెం ఉంటే వాడికి పెట్టింది. తనకీ ఆకలేస్తోంది. ఏదో ఒకటి తినాలి.. అస్సలు టైమెంతయిందో!

దొడ్డి వాకిలి తలుపు తీసింది. అది వెంటనే తెరుచుకుంది. దొడ్లో ఉన్న చెట్లన్నీ నేల మట్టం అయిపోయాయి. గోలెం మాత్రమే కాదు.. అక్కడున్న బకెట్లు, ముంతలూ అన్నీ నీళ్ళతో నిండిపోయాయి. అంతేనా.. అసలు పెరడు మొత్తం మోకాల్లోతు నీళ్ళలో ఉంది. కళ్ళల్లో నీళ్ళు రాబోయి ఆగిపోయాయి వెంకటలక్ష్మికి. ముందు ముందు వాటి అవసరం చాలా ఉంటుందనేమో!

ఇంటి చుట్టూ జాగ్రత్తగా గోడలు పట్టుకుని తిరిగి వాకిట్లోకి వెళ్ళింది. పడమటింటి రేకులు తూరుపింటి ముందు పాతుకు పోయున్నాయి. అవే వీధి వాకిలి తియ్యకుండా అడ్డుకున్నాయి. పడమటింటి గోడలుకూడా సగం నాని ముట్టుకుంటే కూలిపోయేట్లున్నాయి.

తనూ, నారాయుడూ ఎంత కష్టపడి ఆ ఇల్లు కట్టారో.. ఒక్క క్షణం కళ్ళ ముందు మెదిలింది.

నారాయుడు చెప్పింది నిజమేనేమో! అసలా ఇల్లుకట్టకుండా ఉంటే.. ఎట్లా ఉండేదో? వెన్నులోంచీ వణుకొచ్చింది వెంకటలక్ష్మికి. ఇంతేనా జీవితం అంటే..మూడు సంవత్సరాలు కూడ అవలేదు.. ఎంత ప్రేమతో కట్టు కున్నారా ఇల్లు? అంతలో ఆశలన్నీ ఎట్లా తలకిందులై పోయాయి? ఇంట్లో ఉన్న తిండి గింజలు కూడ తడిసిపోయాయి. నారాయుడు వాళ్ళొచ్చాక కానీ ఏం చెయ్యాలో తెలీదు. వాళ్ళొచ్చే సరికి ఎంత కాలం పడుతుందో!

పడిపోయిన తడికల గేటు మీద నుంచి దాటుకుంటూ ఊర్లోకి బయలు దేరింది. సాంబడు ఎంత భయ పడ్డాడో కానీ.. నోరు విప్పకుండా చూస్తున్నాడు, కళ్ళు పెద్దవి చేసి.

పాలెంలో మరీ ఎక్కువ విధ్వంసం జరక్కుండా తుఫాను దారి మార్చుకుంది. భయ పడుతూ, ఏం చూడ వలసి వస్తుందో అని బెదురుతూ.. ఒక్కొక్కళ్ళే ఇళ్ళల్లోంచి బయటికి వస్తున్నారు. పూరి గుడిసెలు అడ్రస్ లేకుండా మాయం అయిపోయాయి. అందులో ఉన్న వాళ్ళంతా వాన బాగా పెరగక ముందే స్కూలు బిల్డింగ్ లోకి మారి పోయారు.

కరంటు స్తంభాలు, ట్రాన్స్ ఫార్మర్లు ఎప్పుడో కూలి పోయాయి. నడుస్తున్న వెంకటలక్ష్మి కాళ్ళకి ఏదో తట్టుకుని, ముందుకు పడ బోయి ఆపుకుంది. ఏంటా అని చూస్తే.. పక్కింటి వాళ్ళ బర్రె. అంతెత్తు స్తంభం మీద పడి.. చచ్చి పడుంది. చూడగానే భళ్ళున వాంతి చేసుకుంది.

"అమ్మా! ఇంటి కెల్లి పోదామమ్మా!" సాంబడు ఏడుస్తూ అడిగాడు.

"అట్టగే పోదాం. రేవు దగ్గరకెళ్ళి చూద్దామా? నాన్న వాళ్ళు వస్తున్నారేమో! ఇంటి కెళ్ళి పోదామా?" అభం శుభం తెలియని పిల్లవాడికి ఆ భీభత్సం చూపించడం ఇష్టం లేకపోయినా తప్పదు. ఎక్కడొదిలిపెడుతుంది? నారాయుడూ, అత్తమామల మాటెలా ఉన్నా.. ఒంటరిగా ఇంట్లో ఉంటే పిచ్చెక్కి పోయేట్లుంది. అప్పుడుకాక పోయినా కొన్ని గంటలయ్యాకయినా ఏదో తినాలి.. ప్రాణం నిలుపుకోటానికి. ఎక్కడి నుంచి వస్తుంది? తన మాటెట్లా ఉన్నా. పిల్లడి మాట?

అన్నీ ప్రశ్నలే.. జవాబు లేని ప్రశ్నలు.

"వెంకటలక్ష్మీ.. వెంకట లచ్చీ.." ఎవరిదో కంఠం.. నూతిలోంచి వస్తున్నట్లుగా.

అటూ ఇటూ తిరిగి చూసింది. నుయ్యి కాదుగానీ, నూతి లాంటి గొయ్యి. షావుకారు తన పెరట్లో ఎత్తు చేసుకోడానికి రోడ్డు పక్కన మట్టి తవ్వేసి తీసుకు పోయాడు.. అడిగే వారెవరున్నారని! ఊళ్ళో నూటికి తొంభై తొమ్మిది మందికి అతను అప్పులిచ్చాడు. ఎవరూ ఏం చేసినా అడగరనే ధీమా..

సరిగ్గా అదే గోతిలో భుజాల వరకూ నీళ్ళల్లో దిగి ఉన్నాడు. బైటికి రాలేక. మరి అతని కుటుంబం ఏమయిందా అని చూసింది. ఎక్కడా ఎవరూ కనిపించలేదు. అందరూ కట్ట కట్టుకుని ఎక్కడి కెళ్ళి పోయారో!

"నన్ను పైకి లాగవా వెంకటలక్ష్మీ! చలికి చచ్చి పోతున్నా.." వణుకుతున్న గొంతు.. మాట స్పష్టంగా లేదు.

వెంకటలక్ష్మి చుట్టూ చూసింది. రోడ్డు మీదనే అడ్డంగా పడుంది ఒక చెట్టు కొమ్మ వేరే కొమ్మల్లో చిక్కుకుని. కష్టపడి దాన్ని తీసి.. ఒక చివర షావుకారు కిచ్చి, ఇంకొక చివర తను పట్టుకుని, పడి పోకుండా నిలిచి ఉన్న చెట్టు నానుకుని నిలుచుంది. షావుకారు కొమ్మని పట్టుకుని పైకి రావడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. అడుగు ముందు కేస్తే, అరడుగు కింది కెళ్ళి పోతున్నాడు. వెంకటలక్ష్మికి తను కూడా ఆ గోతిలో పడి పోతానేమో అని భయం వేసింది.

ఎట్లాగయితేనేం షావుకారు బైటికొచ్చాడు.. ఆయాస పడుతూ. వెంకటలక్ష్మికి ఊపిరాగి పోతుందేమో అని భయం వేసింది. చేతులు, నడుం లాగేస్తున్నాయి. ఆ క్షణంలో తన నగకి సగం డబ్బే ఇచ్చాడన్న సంగతి గుర్తు రాలేదు. ఆపదలో ఉన్నాడు తోటి మానవుడు. తనకి వీలయినంత వరకూ సాయం చెయ్యాలి.. అదొక్కటే మనసులో ఉంది. తోటి జీవరాశి మీద మనిషికి ఉన్న ప్రేమే ఎన్ని రకాల దుర్మార్గాలు చేసినా, మానవాళి మన గలుగుతోంది.

"వెంకటలక్ష్మీ! నారాయుడు వాళ్ళు రాలేదా ఇంకా?"

"రాలేదు.. టౌన్లో చిక్కడి పోయారేమో కానీ.. మీరెట్లా పడిపోయారు గోతిలో?"

"మా వోళ్ళంతా రేవు దగ్గరకెళ్ళారు. అన్నం పొట్లాలవీ ఇస్తారని. తుఫానొచ్చినప్పుడు, బియ్యం బస్తాలు, పప్పులు అవీ కూడా ఇస్తారు కదా! నేనే యెల్లమన్నా! మధ్యలో కాలు జారి గోతిలో పడిపోయా. నేనెట్టాగో పైకొస్తాలే అని ఆళ్ళనెల్లమన్నా."

వెంకటలక్ష్మికి తిప్పుకోలేనంత ఆశ్చర్యమేసింది. ఆ గొయ్యి, ఎంత లోతుందో తెలీదు.. వానకి నాని నాని ఊబి లాగ కూడ అయిపోయుండచ్చు. ఒక వేళ తియ్యడానికి ఎవ్వరూ రాకపోతే ఏం చేసేవాడు? బియ్యం పప్పులు అవీ అంత ముఖ్యమా? చెక్కు చెదరని తన కొట్లో సరుకుండే ఉంటుంది.

అదే అడిగింది షావుకారిని.

"నువ్వొచ్చి తీశావా లేదా? ఆయుర్దాయం ఉందనుకో ఎవరో ఒకరు వస్తారు. లేదూ.. మా వోళ్ళు పది మందీ వచ్చి పైకి లాగినా రాలేను." షావుకారి వేదాంతానికి నవ్వాలో ఏడవాలో తెలియలేదు వెంకటలక్ష్మికి.

కానీ ఒక్కటి మాత్రం తెలిసింది. ఆయుర్దాయం ఉంటే ఎటువంటి పరిస్థితుల్లోనైనా నిలదొక్కు కోవచ్చు. లేకపోతే.. రాజ భవనాలూ, హంస తూలికా తల్పాలూ, వంది మాగధుల సేవలూ ఏవీ కాపాడ లేవు, బతికించ లేవు.

"ఈ షావుకారికి ఇంకా ఇంకా ప్రజలని మోసం చేసి, కిందా మీదా పెట్టి దోచుకునే గీత ఉంది. అందుకే.. అంత భయంకరమైన తుఫానులో, గోతిలో నీళ్లల్లో, కలువ పువ్వులా నిటారుగా నిలుచున్నాడు. ఎటువంటి మనుషులు?" ఆలోచిస్తుంటే వెంకటలక్ష్మికి మనసంతా కలచి వేసినట్లయింది.

"పద వెంకటలచ్మీ.. రేవు దగ్గర కెళ్దాం. అక్కడేమవుతోందో.. ఎవరైనా మినిస్టరో, యమ్మెల్యేనో వస్తున్నారో లేదో.. అన్నీ కనుక్కుందాం." షావుకారుతో రేవు దగ్గర కెళ్ళారు వెంకటలక్ష్మీ, సాంబడూ.

రేవెక్కడా? కనిపించదే! ఒక కిలోమీటరు ముందుగానే ఉధృతంగా పారుతున్న కిట్టమ్మ.. ఎంత మోటారున్నా పడవల్ని అందులో నడిపించే సాహసం చెయ్యగల మొనగాళ్ళెవరుంటారు.. అప్పుడే ఊర్లో వాళ్ళంతా అక్కడున్న గుట్ట మీదికి చేరుతున్నారు. షావుకారి కుటుంబం అంతా అక్కడే ఉంది.

పక్కాగా ఉన్న స్కూలు భవనం ఇంచుమించు రేవుకి దగ్గరగా వచ్చేసింది. అందులోనే తల దాచుకున్నారు, తమ గుడిసెలన్నీ కొట్టుకు పోయిన వాళ్ళు. షావుకారు ఊహించినట్లు ఎవరెవరో వచ్చి అక్కడ తిండి సరుకులు పంచి పెట్టేట్లు లేదు పరిస్థితి. నర మానవుడెవడూ నది జోలికి వెళ్ళలేరు ఆ సమయంలో.

పెంకుటిళ్ళు కూడా.. గోడలే మిగిలాయి. ఇళ్ళల్లో ఉన్న సరుకులు, బట్టలు, అన్నీ ముద్దలే!

ముందున్నది ఆహార సమస్య. పాలెంలో మనుషులంతా బతికే ఉన్నారు. రాత్రి నుంచీ ఏదైనా తిన్నారో లేదో అనుమానమే. అప్పటి వరకూ ప్రాణ భయంతో బిగుసుకు పోయున్నారు కానీ.. ఎంత సేపు ఉండగలరు?

పరిస్థితి చూస్తుంటే షావుకారుకి దడ మొదలయింది. ఊరు మొత్తం మీద అతని కొట్టు, ఇల్లు, స్కూలు భవనం మాత్రం చెక్కు చెదరకుండా ఉన్నాయి. ఇప్పుడు.. వీళ్ళందరికీ తిండీ తిప్పలూ.. ఎట్టా?

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments